

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K.G. i M.K.**,
skazanych za czyny z art. 279 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2025 r.,
wniosków obrońcy skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami
wyroku Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 15 kwietnia 2025 r., V Ka 210/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Płocku
z dnia 1 grudnia 2022 r., II K 564/21,

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanych (dwie kasacje zawarte w jednym piśmie procesowym) od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 15 kwietnia 2025 r., V Ka 210/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 1 grudnia 2022 r., II K 564/21, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa K.G. i M.K.. K.G. został skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. oraz za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu ostatecznie karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei M.K. został skazany za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

W kasacji obrońca domagał się również wstrzymania wykonania zaskarżonego nią wyroku do czasu jej rozpoznania. Żądanie to należało

potraktować jako dwa wnioski – co do każdego ze skazanych – o wstrzymanie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. Wnioski te nie zostały szerzej uzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski okazały się niezasadne.

Dokonywana na potrzeby ich rozpoznania analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziszczyły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku. W orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2025 r., II KK 83/25). Ocena zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia powinna od razu pozwalać na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) dają asumpt do przyjęcia poglądu o niemal pewnej wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 kwietnia 2025 r., IV KK 55/25; z dnia 27 marca 2025 r., III KK 84/25).

W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacjach obrońcy. Ocena ich zasadności wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego ich rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności

kasacji obrońcy obu skazanych od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł.]